

[Arnth Jensen.]

derfor anbefaler vi at stemme for lovfor-
slaget.

Karl Olsen: Det, der kalder mig frem, er finansministerens alvorlige betragtninger over pensionsbyrden. Ministeren nævnte de 12 mill. kr., tjenestemændene indbetalte af de 148 mill. kr., der figurerer som udgift. Jeg forstår, at en finansminister hæfter sig meget stærkt ved disse tal, men jeg synes ikke, at det er helt rigtigt at lade tallene stå uden kommentarer. Jeg forstår også så godt de betragtninger, der anlægges, men jeg synes som sagt, det er nødvendigt at føje et par kommentarer til. For det første er pensionen for tjenestemændene en del af den aftalte løn. Man kan diskutere, om den er aftalt rigtigt o. s. v., men det faktisk foreliggende er, at ifølge gældende lov er pensionen, som den er i dag, et led i lønaftalen.

Endvidere: når man vil vurdere denne belastning for staten, skal man efter min opfattelse tage med i betragtning aldersrentebyrden for staten og den omstændighed, at en gruppe af statens borgere er udenfor aldersrenteordningen. Hvis man undersøger det nærmere, vil det vise sig, at når man regner med de bidrag, der ydes af tjenestemændene, og tager i betragtning, at en tjenestemands pension dækker både ham selv og hans eventuelle kone, medens aldersrenten jo bliver ydet pr. individ, er afstanden i virkeligheden, alt taget i betragtning, ikke så vældig, som man kunne formode. Beløbet 148 mill. kr. er et stort beløb, men beløbet 550 mill. kr. for aldersrenten er også et stort beløb, og for tjenestemændenes vedkommende er der tale om en direkte ydelse fra dem, der modtager pension.

Endelig må man også, hvis man vil vurdere objektivt, tage med, at der altså ydes en vis procent fra tjenestemændene, hvortil der skulle svare en vis procent fra staten; men staten er sin egen pensionsanstalt. Hvis man tænkte sig, at staten ikke havde været det, men at beløbene i tidens løb havde summeret sig op, ville billedet have været et andet.

Jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve, at jeg tror, der må komme et tidspunkt, da man prøver på at få en tilbunds gående, objektiv undersøgelse af, hvad pensionsbyrden egentlig betyder for staten. Jeg forstår godt, at man kan tage de to tal frem og sige: dette er altså det, vi får ind, og dette er det, vi giver ud, men hvis man skal vurdere sagligt og objektivt, kræves en tilbunds gående undersøgelse. Jeg tror som sagt, det er et spørgsmål, man på et eller andet tidspunkt

må tage op, fordi det ikke er rigtigt at lade de to nævnte tal stå uimodsagt og figurere i diskussionen uden de nødvendige kommentarer.

Som jeg sagde til indledning, forstår jeg godt de alvorlige overvejelser, det kan give anledning til for den, der sidder med ansvaret for dette specielle ministerium, men man må forstå, at tjenestemændene vurderer pensionen som det, den er, og som den også kommer til udtryk på statens regnskab, som en del af den aftalte løn fastlagt gennem lov.

Svend Jørgensen: Den højtærede minister fremsatte nogle interessante bemærkninger vedrørende den procentvise lønstigning for forskellige tjenestemandsgupper og de tilsvarende grupper af pensionister. Basis for disse beregninger var de pågældendes slutlønninger henholdsvis den 1. april 1939 og den 1. april 1952, hvis det foreliggende lovforslag gennemføres. Jeg underkender slet ikke betydningen af disse beregninger, selvom de for to af de anførte tjenestemandstillinger, nemlig for departementschefen og overassistenten, ikke viser større udslag, i virkeligheden kun 2,62 pct. og 3,43 pct. Jeg må dog formode, at når udslaget er større for tjenestemænd i 14.—16. lønningsklasse, må det skyldes særlige omstændigheder ved lønningssloven af 1946 for netop disse lønningsklasser. Jeg må erkende, at dette forhold er jeg ikke i stand til på stående fod at bedømme. Det rokker efter min opfattelse ikke ved det centrale i diskussionen, som er, om ikke det midlertidige tillæg, der alene ifølge navnet er noget særligt, og som kun ydes under visse konjunkturer, ikke burde have været ydet pensionisterne med 100 pct. i stedet for med 70 pct. Hvis denne betragtning ikke er rigtig, havde der ikke været nogen anledning til, at man i sin tid ændrede procenten fra 50 til 70.

Den højtærede minister nævnte sluttelig, idet han advarede imod yderligere krav fra pensionisternes side, at disse kun yder 12 mill. kr. årlig til deres pensionering, medens staten må yde 148 mill. kr. årlig. Det ærede medlem hr. Karl Olsen har allerede knyttet kommentarer til den diskussion, der opstod mellem den højtærede minister og mig herom. Naturligvis er de af den højtærede minister anførte tal rigtige, men de trænger, som det også blev nævnt før, til enkelte kommentarer. Den første er måske kun et tankeeksperiment og uden synderlig praktisk betydning, men alt har jo en begyndelse, også en pensionsordning, og begyndelsen er dog den, at hver enkelt årgang pen-